

hed – mod betaling at foretage efterforskning og tekniske undersøgelser i sager vedrørende biltyveri, indbrud, falske anmeldelser, forsikringssvindel og forsætlige »uheld« med biler. Ifølge firmaet skulle det være sager, som politiet ikke »bruger kræfter på«.

Oplysningen om, at der på disse områder skulle være et marked for mod betaling at levere en ydelse, som politiet leverer som en del af sit arbejde, samt om at der hos firmaet kan købes en ydelse, som politiet ikke kan eller vil levere, hidrører fra firmaet og er helt udokumenteret.

Såfremt politiet i de ovennævnte sagstyper beslutter at undlade efterforskning eller at indstille en igangsat efterforskning, sker det efter en vurdering af, om efterforskningen vil kunne føre til et resultat og ikke ud fra ressourcemæssige hensyn. Dertil kommer, at det private firma hverken råder over den viden, som politiet gør brug af i sin efterforskning, eller kan udnytte de beføjelser, som efter lovgivningen tilkommer politiet, ligesom firmaets resultater kun i ringe omfang vil kunne benyttes under en retssag, fordi de er tilvejebragt uden anvendelse af de retsgarantier, som sikrer den mistænkte i forhold til politiets arbejde.«

Jeg kan henholde mig hertil.

Spm. nr. S 2273

Til justitsministeren (28/3 01) af:

Peter Skaarup (DF):

»Hvilke initiativer påtænker ministeren at tage for at dæmme op for, at varetægtsfanger i arresthuse forsøger at smugle breve ud til medsamensvorne for at ødelægge politiets efterforskning og derved slippe for straf, og mener ministeren ikke, at grundproblemet er, at der generelt er for få ressourcer til fængselsvæsenet?«

Begrundelse

Spørgeren har fået oplysninger om, at kriminelle varetægtsfanger i nogle tilfælde slipper for en dom, fordi de kan kommunikere med omverdenen i flere arresthuse. I den forbindelse bedes ministeren redegøre for, hvilke konkrete initiativer som ministeren påtænker at iværksætte for at rette op på dette misforhold, således at vi i fremtiden kan slippe for gentagelser af den art,

som er meget krænkende for den generelle retsbevidsthed. Ministeren bedes ligeledes kommentere, hvorvidt ovennævnte problemstilling kan forklares ved, at der generelt tilføres for få ressourcer til fængselsvæsenet i Danmark.

Svar (24/4 01)

Justitsministeren (Frank Jensen):

I arresthusene anbringes primært varetægtsfængslede. Af kapacitetsmæssige grunde anvendes arresthusene herudover også til afsoning for bl.a. korttidsdømte. Af arresthusenes samlede kapacitet på ca. 1.600 pladser anvendes ca. 40 pct. til afsonere. Såfremt arresthusene udelukkende skulle anvendes til varetægtsfængslede, ville dette dels betyde, at der skulle etableres et yderligere antal pladser til afsonere i fængslerne, dels ville det nødvendiggøre lukning af arresthuse.

Varetægtsfængslede, der er anbragt i isolation efter rettens bestemmelse, er afskåret fra samvær med andre indsatte i arresthuset.

For varetægtsfængslede, der ikke er anbragt i isolation, kan der være truffet beslutning om besøgs- og brevkontrol, mens afsonere som udgangspunkt ikke har besøgs- og brevkontrol.

Direktoratet for Kriminalforsorgen har oplyst, at langt de fleste arresthuse bygningsmæssigt er indrettet på en sådan måde, at det ikke er muligt at holde varetægtsfængslede, der har besøgs- og brevkontrol, og som i øvrigt kan deltage i forskellige fællesskabsaktiviteter, adskilt fra de øvrige indsatte (varetægtsfængslede uden besøgs- og brevkontrol samt afsonere).

Selv om der ved hjælp af meget omfattende bygningsmæssige ændringer mv. gennemføres en adskillelse af de to grupper, vil der fortsat være mulighed for at videregive oplysninger mundtligt, når den varetægtsfængslede, der har besøgs- og brevkontrol, løslades eller ophører med at være undergivet kontrollen og dermed overflyttes til en anden afdeling.

Endvidere er mange af arresthusene beliggende i tætte bymæssige områder, hvilket gør det vanskeligt at forhindre kommunikation med personer uden for arresthuset, f.eks. ved råb eller tegn fra cellevinduet.

Direktoratet for Kriminalforsorgen har i tilknytning hertil oplyst, at det ville indebære meget betydelige meromkostninger at etablere fuldstændig fysisk adskillelse mellem varetægtsfængslede med besøgs- og brevkontrol og